

Sygn. akt II Cz 689/14

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSO Karina Marczak

Sędziowie SO Sławomir Krajewski

SO Tomasz Szaj (spr.)

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 28 maja 2014 roku w S.

sprawy z wniosku (...) **S.w G.**

przy udziale **G. K.**

o ustanowienie kuratora

na skutek zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Rejonowego w Stargardzie Szczecińskim z dnia 14 lutego 2014 r. w sprawie o sygn. akt I Co 4187/13

oddala zażalenie.

SSO Tomasz Szaj SSO Karina Marczak SSO Sławomir Krajewski

sygn. akt II Cz 689/14

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 14 lutego 2014 roku, Sąd Rejonowy w Stargardzie Szczecińskim oddalił wniosek wierzyciela o uzupełnienie zarządzenia z dnia 3 stycznia 2014 roku o ustalenie wynagrodzenia kuratora oraz określenie, że stanowi ono koszt niezbędny do celowego prowadzenia egzekucji. Wskazał, że organ egzekucyjny sporządza plan podziału sumy uzyskanej z egzekucji i Sąd zatwierdzając ten plan ustali, w której kategorii wynagrodzenie kuratora będzie podlegało zaspokojeniu.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył wnioskodawca, zarzucając naruszenie przepisów postępowania, tj.:

- art. 770 k.p.c. w zw. z art. 802 k.p.c. poprzez uznanie, że Sąd w postępowaniu o ustanowienie kuratora dla dłużnika nieznanego z miejsca pobytu nie orzeka o wynagrodzeniu kuratora ani nie stwierdza, czy koszt ten jest niezbędny do celowego przeprowadzenia,

- art. 1025 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że dopiero na etapie zatwierdzenia planu podziału sąd zatwierdzający plan podziału ustali powyższe.

Wskazując na te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uwzględnienie wniosku i uzupełnienie zarządzenia z dnia 3 stycznia 2014 roku zgodnie z wnioskiem wierzyciela, ewentualnie przekazanie wniosku komornikowi.

Wnioskodawca wskazał, że na poczet wynagrodzenia kuratora uiścił zaliczkę i ma prawo żądać jej rozliczenia, zgodnie z art. 40 ust. 1 w zw. z art. 39 ust. 4 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji, a także art. 41. Sąd obowiązany jest rozliczyć zaliczkę w terminie miesiąca od poczynienia wydatków. Wierzyciel ma prawo domagać się wydania postanowienia, w którym określone zostanie w szczególności: strona, która uiściła zaliczkę i jej wysokość, czynności na poczet których pobrano zaliczkę ze wskazaniem daty ich dokonania, kwoty zaliczone na pokrycie poszczególnych czynności oraz kwota podlegająca zwrotowi i oznaczenie osoby, na rzecz której zwrot ma nastąpić. Nie ma przeszkód, aby przekazać rozstrzygnięcie powyższego wniosku komornikowi. Natomiast nie można pozostawić kwestii ustalenia kosztów wynagrodzenia kuratora ani orzeczenia czy są to koszty niezbędne dla celowego przeprowadzenia egzekucji jako nierozstrzygniętej ani odsuwać jej na etap zatwierdzenia planu podziału sumy uzyskanej przez egzekucję z nieruchomości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie wnioskodawcy okazało się nieuzasadnione.

Przed wszystkim wskazać należy, że lektura akt sprawy I Co 4187/13 pozwala na stwierdzenie, że w sprawie nie doszło do prawidłowego rozpoznania wniosku wierzyciela z dnia 22 listopada 2013 roku o ustanowienie kuratora, albowiem zarządzenie z dnia 3 stycznia 2014 roku nie rozstrzyga w przedmiocie wniosku.

Stosownie do art. 802 k.p.c. (a taka była podstawa wniosku o ustanowienie kuratora) jeżeli miejsce pobytu dłużnika nie jest znane, sąd ustanowi dla niego kuratora z urzędu, gdy egzekucja ma być wszczęta z urzędu, w innych zaś sprawach – na wniosek wierzyciela.

Powyższy przepis jasno przekazuje kompetencję do ustanowienia kuratora Sądowi (odmiennie niż np. art. 144 § 1 k.p.c.), zaś zgodnie z art. 354 k.p.c. jeżeli kodeks nie przewiduje wydania wyroku lub nakazu zapłaty, sąd wydaje postanowienie. Stosownie do art. 766 k.p.c. sąd rozpoznaje sprawy egzekucyjne na posiedzeniu niejawnym, chyba że zachodzi potrzeba wyznaczenia rozprawy albo wysłuchania na posiedzeniu stron lub innych osób. W sprawach tych sąd wydaje orzeczenia w formie postanowień. Zarządzenia wydawane przez Przewodniczącego nie są decyzjami procesowymi Sądu, w związku z tym nie sposób jest uznać, że w sprawie w ogóle doszło do rozpoznania wniosku o ustanowienia kuratora. Dopiero po wydaniu postanowienia o ustanowieniu kuratora i jego wyznaczeniu, Przewodniczący przy odpowiednim zastosowaniu art. 144 § 2 k.p.c. zarządza publiczne obwieszczenie o jego ustanowieniu. Wskazać należy, że pogląd taki został również wskazany w literaturze (por. (...) w Kodeks postępowania cywilnego. Postępowanie zabezpieczające i egzekucyjne. Komentarz. pod red. (...)w Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Postępowanie rozpoznawcze pod red.(...), (...)). W tej formie zapadały również rozstrzygnięcia o ustanowieniu kuratora w sprawach rozpatrywanych przez Sąd Najwyższy por. np. uzasadnienie postanowienia z dnia (...), (...), uzasadnienie postanowienia z dnia (...). Wprawdzie na gruncie regulacji art. 143 k.p.c. i art. 144 § 1 k.p.c. wyrażany jest powszechnie pogląd, iż dopuszczalne jest ustanowienie kuratora procesowego w drodze zarządzenia Przewodniczącego, znajdujący oparcie w regulacji uprzednio obowiązującego kodeksu postępowania cywilnego, niemniej jednak wobec wyraźnej regulacji art. 802 k.p.c. oraz odmiennej roli sądu egzekucyjnego, pogląd ten nie jest do zaakceptowania na gruncie ustanowienia kuratora w postępowaniu egzekucyjnym.

Zarządzenie Przewodniczącego z dnia 3 stycznia 2014 roku w niniejszej sprawie miało charakter techniczny, winno służyć wykonaniu wcześniejszego postanowienia Sądu o ustanowieniu kuratora. Skoro zatem nie doszło do ustanowienia kuratora w niniejszej sprawie, bezprzedmiotowy był wniosek o uzupełnienie tegoż zarządzenia. Niewątpliwym jest także, że o wynagrodzeniu kuratora Sąd orzeka postanowieniem, niedopuszczalny jest zatem wniosek o uzupełnienie zarządzenia poprzez wydanie postanowienia. Skutkiem powyższego, ponieważ nie zaszyły przesłanki uzasadniające uzupełnienie zarządzenia, postanowienie oddalające wniosek o uzupełnienie zarządzenia należy uznać za trafne.

Marginalnie wskazać należy jedynie, że orzeczenie o wynagrodzeniu kuratora ze swej istoty wymaga oceny nakładu pracy kuratora, a zatem nie jest możliwe dokonanie tej oceny już na etapie ustanowienia kuratora.

Zatem, wobec braku podstaw do zmiany zaskarżonego postanowienia, na podstawie art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., orzeczono jak na wstępie.

(...)

(...)

1) (...)

2) (...)

-(...)

- (...)

3) (...)

4) (...)

(...)